

BÓDI TÓTH ELEMÉR

Kedveseink elmennek

Kedveseink elmennek, nyomukban
kivirágzik

    a csönd óriási bokra,
a búcsúzások fehérén villannak,
mint amikor hó hull a vén padokra.

Simogatnak még, a szemünkbe néznek,
fát dobnak a tűzre, a láng esesse,
akkor

    megszorítják majd a kezünket,
vagy még azt se.

Van, aki búcsú nélkül megy el.
Egyszer mindenki érzi azt a kint,
aki él,

    amikor a nagy távol int
és a kedveseink elmennek.

Kémények

Hej, kémények, költők, merengők,
lobognak rajtunk égi kendők,
földi füstökben elveszendők,
szemünkbe nap sütöget.

Bámulunk nappal és csak éjjel
merengünk minden semmiségen,
lepi a korom csontjainkat,
szemünkbe hold sütöget.

Hej, kémények, költők és mások,
nem lehetünk sohase mások,
vagyunk, míg le nem bontanak, ránk
nap, hold, égbolt sütöget.

BÓDI TÓTH ELEMÉR

Kinek célja?

Mi a legenda? A
történelem
tények nélkül, mert a
nemzetek is
a mesékkel
kezdik. Kinek célja, hogy azzal is
folytassák, s ki ellen?

Öröklét

Az élet olyan,
mint a játék,
az ember
ráfizethet.

Az ember olyan,
mint az erdő,
átfújja
az öröklét.

Egyetlen tábla hatása

A harkály kirakta a táblát: Tatarozás miatt zárva.
Azonnal tudtam, hogy itt egy erdő terül el.
Amíg szabadon ki-be jártam benne, nem is vettem észre.

Embermese

És egyszer eljött,
a víz megcsobbant,
fröccsent a fény is ágtól
áigig s köré folyt,
az ég volt a rojt
a fákon.

És egyszer elment,
a szél rohanguált
az út hosszában végig,
por, hó befújta,
álmát a vadfák sem őrzik.